

ných předpisů při hlasování o žalobcově přijetí do služeb spolužalované obce, že tímto jejich protizákonným jednáním byl připraven o definitivní ustanovení jako obecní zřízenec a že také spolužalovaná obec mu ručí za škodu takto způsobenou, protože byla žalovanými členy obecního zastupitelstva representována. Při přezkumu napadeného rozsudku po stránce právní jest vycházeti ze skutkového zjištění nižších soudů, že při hlasování o propůjčení místa obecního strážníka a sluhy bylo přítomno deset členů obecního zastupitelstva (i se starostou), že z nich hlasovalo pro přijetí žalobce pouze pět, že tři hlasovali proti jeho přijetí, jeden se zdržel hlasování a obecní starosta vůbec nehlasoval, to jest, že se rovněž zdržel hlasování. Z toho dovodil správně již první soud, že nebylo dosaženo potřebné absolutní, to jest nadpoloviční většiny hlasů přítomných členů obecního zastupitelstva, jak to vyžaduje k platnému usnesení předpis § 48 českého obecního zřízení. Nebylo-li dosaženo potřebné většiny pro zvolení žalobce zřízencem obce ani při veřejném ústním hlasování, není podkladu pro domněnku, že by se bylo většiny dosáhlo, kdyby bylo bývalo provedeno hlasování lístky, takže není z toho důvodu nijak opodstatněno dovolatelovo tvrzení, že by se byl stal definitivním obecním zřízencem, kdyby byli žalovaní členové obecního zastupitelstva hlasovali podle zákona, to jest hlasovacími lístky, jak to nařizuje poslední odstavec § 48 českého obecního zřízení. Mezi tvrzenou škodou žalobcovou a domnělým nezákonným jednáním žalovaných členů obecního zastupitelstva není tedy příčinné souvislosti a není proto ani třeba zkoumati, zda lze žalovaným členům obecního zastupitelstva přičítati za vinu ve smyslu § 1295 obč. zák. »protizákonné« jednání spočívající v tom, že nepoužili hlasovacích lístků. Není ani zkoumati správnost názoru odvolacího soudu, že k neplatnosti volby by stačila již okolnost, že starosta obce opomenul hlasovati. Nedošlo-li k platnému ustanovení žalobce obecním strážníkem a sluhou, protože k tomu nebylo dosaženo potřebné většiny hlasů a protože mimo to nebylo o tom ani provedeno platné hlasování lístky (viz rozhodnutí čís. 12679 Sb. n. s.), tedy jest bezvýznamné pro tento spor, jaký výsledek mělo další ústní hlasování obecního zastupitelstva o otázce, od kterého dne má býti žalobce přijat, neboť hlasování o ní bylo již bezpředmětné a zbytečné.

Čís. 15480.

Knihovní vlastník domu se nemůže domáhati jeho vyklizení na tom, kdo od něho dům koupil a do něho se nastěhoval.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Rv I 2067/36.)

Žalobce přednesl, že dovolil žalovanému, by se nastěhoval do jeho domu vzhledem k tomu, že zamýšlel dům ten žalovanému prodati; poněvadž k uskutečnění prodeje nedošlo, domáhá se žalobou, by žalovaný byl uznán povinným byt, do něhož se v jeho domě nastěhoval, vykliditi.

První soud zamítl žalobu vzav za prokázáno, že došlo ke kupní smlouvě, podle níž žalobce žalovanému dům prodal. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Odvolací soud uznal žalobní nárok za opodstatněný jedině proto, že žalobce jest dosud knihovním vlastníkem domu, v němž jest byt žalovaným užíván a že proto nemusí trpěti zásah do svého vlastnictví žalovaným, i když se tento opírá o titul k nabytí vlastnictví. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti, neboť i knihovní vlastník musí trpěti užívání svých nemovitostí třetí osobou, je-li k tomu smluvně zavázán. O takový případ jde, neboť žalovaný namítá, že dům a ostatní nemovitosti žalobcovy koupil a že se ujal jejich držby tím, že se do domu nastěhoval; žalovaný namítá tedy platný důvod schopný k nabytí vlastnictví (titulus) a pravý způsob nabytí držby, tudíž domnělé vlastnictví (§ 372 obč. zák.). První soudce uznal tuto námitku na základě svého skutkového zjištění za opodstatněnou. Dojednal-li žalovaný se žalobcem kupní smlouvu v příčině jeho nemovitosti a nastěhoval-li se proto do domu žalobcova, pak by se nemohl žalobce, i když jest dosud knihovním vlastníkem nemovitosti, domáhati vyklizení bytu na žalovaném, neboť by byl smluvně zavázán žalovanému prodané nemovitosti odevzdati a knihovní vlastnictví k nim na něho převést (§§ 1061, 431 obč. zák.). Za tohoto stavu věci neužíval by žalovaný bytu v domě žalobcově výprosou, jak tento tvrdí, nýbrž na základě oprávnění, jehož nabytí proti žalobci z kupní smlouvy s ním dojednané. Odvolací soud vycházeje z nesprávného právního posouzení věci považoval zmíněnou námitku žalovaného za bezpodstatnou a nepřezkoumal skutková zjištění prvního soudu v příčině této námítky, ačkoliv právě na tomto zjištění závisí rozhodnutí této rozepře. Nejvyšší soud neměl proto možnost ve věci samé rozhodnouti.

Čís. 15481.

K výkladu §§ 63 a 67 poj. zák. čís. 501/17 ř. z.

Zcizení pojištěných motorových vozidel nemá v zápětí zrušení pojišťovací smlouvy koncesionářem sjednané, provozuje-li nabyvatel těchto vozidel autobusovou dopravu (podnik) pod dosavadní koncesí bez povolení podle § 7, odst. 4 zák. čís. 198/32 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Rv II 916/34.)

Žalovaný, jenž měl u žalující pojišťovny pojištěny autobusy, prodal je, jak tvrdí, svému bratrovi a oznámil proto pojišťovně, že zrušuje pro zánik zájmu na pojištění pojišťovací smlouvu. Žalobkyně domáhá